

L'OPINIÓ

Any V N. 189

Barcelona, diumenge 10 de gener de 1932

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Plaça de la Universitat, 6, entrells
Telèfon 24647

IMPRENTA:
Entenza, 40. --- Telèfon 84498

"...Quan en un poble es produueix una manifestació en la qual van dones i criatures, és absurd que la guàrdia civil hagi de disparar els fusells"

(Del discurs del Sr. Lluhi, a la Cambra)

El debat sobre els fets d'Arnedo, a la Cambra

INTERVENCIÓ DEL DIPUTAT D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA, SENYOR LLUHI I VALLESCA

(Extracte oficial taquigràfic del Diari de Sessions)

El Sr. PRESIDENT: El Sr. Lluhi tiene la palabra.

El Sr. LLUHI: Señores Diputados, en nombre de la minoría de Izquierda Republicana de Cataluña y de la Unión Socialista de Cataluña, me considero obligado, en cumplimiento de un deber, a expresar el pensamiento de esta minoría respecto de estos sucesos. Téngase bien entendido que no me referiré concretamente a los sucesos de Arnedo, porque, tratándose de una investigación, los detalles de estos sucesos no son una cosa de tanta importancia como debe serlo ya para nosotros el problema del orden público de la República.

Ayer se habló en esta Cámara de los sucesos de Castiblanco. El tono de los oradores que hablaron acerca de los mismos de condenar el crimen, de exaltar a las víctimas y, en definitiva, de pedir una justicia serena, que es la única justicia aplicable al caso de Castiblanco, hizo que creyéramos que no debíamos nosotros hacer oír nuestra voz, porque estábamos completamente conformes con este tono y, sobre todo, con las autorizadas palabras del señor Presidente del Consejo de ministros que cerraron el debate.

Pero, a nuestro juicio, el problema de hoy es distinto: el problema de hoy es esencialmente político, porque, después de los sucesos de Castiblanco, han pasado tres o cuatro incidentes en pueblos de España que demuestran que el problema del orden público es un problema que hay que estudiarlo de una manera honda; y enfocando el problema en este sentido, esta minoría expondrá nublemente su punto de vista, porque, apartada de las funciones de Gobierno, cree un deber expresar su criterio acerca de la cuestión, por si de él puede deducirse el Gobierno alguna iniciativa que facilite la solución.

— El problema de orden público, para nosotros, puede resumirse para mayor brevedad, en unas cuantas consideraciones, que brindamos al Gobierno por si de ellas quiere sacar una consecuencia útil: en primer término, el problema se refiere a los gobernadores civiles; a nuestro juicio, un gobernador no sólo es un funcionario, sino que es un cargo político; los gobernadores civiles deben formar parte de los partidos que comparten las responsabilidades del Gobierno, y si no es así, deben ser hombres conformes con la ideología que tienen el Gobierno y además conformes con el tono de la ideología predominante en las provincias a que van a ejercer jurisdicción. Los gobernadores tienen que llevar, indudablemente, una misión muy clara: hacer cumplir la ley; pero actualmente nos encontramos con lo que decía antes, que hace cumplir la ley es difícil para los gobernadores, porque hay una contraposición entre las leyes y la Constitución votada y además porque muchas leyes son contrarias al espíritu del país que trajo la República liberal y democrática. En este sentido, las facultades de los

gobernadores son más amplias, tienen atribuciones para interpretar la ley y deben, por tanto, tener mucho tacto; no sólo deben tener tacto por eso, sino por otra razón, que vosotros comprenderéis como yo: que los gobernadores civiles se encuentran ante un pueblo que está convaleciente, un pueblo que no está preparado en su mayoría — no nos engañemos — para un régimen liberal y democrático, que aún no tiene plena confianza en la ley y además que aún existe una serie de resabios del viejo régimen que hacen que muchas veces la acción popular se encuentre con resistencias que no deriven de la ley. Por esas razones de encontrarnos como un niño pequeño, o un convaleciente, con un cuerpo social que aun no está preparado para el normal desenvolvimiento democrático, es necesario el mayor tacto de los gobernadores y es necesario, por parte del Gobierno, que tenga, respecto a los gobernadores, un sentido de dureza para proceder de un modo expedito, prescindiendo de aquellos que no cumplen estrictamente con su deber, sin que lo cohiban consideraciones personales ni de partido. Además, creo yo que es conveniente hacer llegar la República a los

pueblos; la República, a mi juicio, no ha llegado a muchos pueblos de España (creo que estoy diciendo vulgaridades, porque el Gobierno opina como yo); pero en cumplimiento de mi deber, en cumplimiento del deber de esta minoría, lo digo para exponer nuestra opinión. Hacer llegar la República a los pueblos; se ha cometido algún error respecto al particular, a mi juicio algo grave, que es haber mantenido muchos Ayuntamientos elegidos por el artículo 29; en mi opinión, otro error grave es haber impuesto el mantenimiento de los funcionarios municipales, algunos de los cuales son instrumento de caciquismo, y por concepto centralista que tanto daño ha hecho en España, empeorando las cosas al imponer secretarios municipales.

Finalmente, vamos a tratar con seriedad, pero tratando de ello porque debemos hacerlo, del problema de la Guardia civil. Esta minoría quiere hacer una clara manifestación a la cámara: yo no creo que la institución "Guardia civil" derive de los sucesos de Castiblanco con un espíritu de venganza que la haga ahora ser más dura respecto de casos futuros. Tengo motivos para hacer esa declaración, pues como miembro de la Subcomisión del terrorismo en la Comisión de

responsabilidades fui con otros compañeros a Barcelona y allí tuvimos ocasión de comprobar un hecho, a nuestro juicio meritorio, de la Guardia civil. En Barcelona se produjo el asesinato de una pareja de guardia en la Diagonal y aprovechándose del natural estado pasional que en el Cuerpo podría producir aquél asesinato, el general Martínez Anido llamó a su despacho a algunos jefes de la Guardia civil, proponiéndoles la aplicación de la ley de Fugas. Eso lo han consignado jefes de la Guardia civil en sus declaraciones.

Y la Guardia civil, algunos de sus jefes sufriendo persecución por ello se negó en absoluto a derivar, a deducir de aquel hecho, un espíritu de venganza que la hiciera saltar por encima de su reglamento. Creo, por tanto, que la Guardia civil como Institución no deducirá de los dolorosos hechos criminosos de Castiblanco motivos para saltar por encima de su reglamento.

Pero es evidente, a nuestro juicio, que la Guardia civil hoy día está regida por un reglamento que no corresponde ni a las necesidades actuales ni tampoco a las ideas populares. Creemos nosotros que el reglamento de la Guardia civil, utilizándolo, seguramente, para perseguir bandoleros en el campo, es un reglamento anticuado y fuera de lugar para actuar dentro de las

LA LLIBERTAT DE CATALUNYA

Es natural que el señor Pere Rahola, correligionari del señor Ventosa i Calvell, ministro que fou el rei fins el darrer moment en què va veure's obligat a fugir, hagi dit que don Francesc Macià era un home que es precipitava massa en dir que l'Estatut de Catalunya no pot deixar d'implantar-se.

El señor Rahola pertany a un partit catalanista, el catalanisme del qual es concreta a dir que vol per a Catalunya l'autonomia que bonament li vulguin donar. La Lliga creu que Catalunya, és un país que té per missió ana mendicant dels Gouverns, que li donin el que tinguin gust de donar-hi. No hi ha res d'indigne en el fet de viure de caritat, però és contra tota dignitat el conformisme de demanar-ne permanentment perquè no se sent estimat per a treballar.

El señor Rahola, com els señors de la Lliga, que entenen que Catalunya pot viure de la gràcia que vulguin fer-li, oferen Catalunya en propugnar per aquesta llei de conformisme. Era envir Catalunya posar-li als pens del rei perqüest, si volia, ens donés quelcom, i si volia ens tractés a puntes de peu, que és el que feia, després que els homes de la Lliga li ciraven les botes. El rei tenia raó. Un partit, un poble, que es presenta a mendicar, és un poble sense dignitat que es mereix el menyspreu. Quan, en la Monarquia, Catalunya era la Lliga, perquè la Lliga era Catalunya, el rei i els seus Gouverns feien bé de tractar-nos com ens tractaven. Potser encara ens tenien massa consideracions, atesa la baixa que representava la forma d'acudir Catalunya a demanar el reconeixement d'uns drets. Quan un poble demana quelcom, i per endavant diu que de totes maneres acceptarà el que li donin, no té dret a queixar-se si no li donen res. Ell mateix, en la forma de demanar, es nega tot dret perquè minimitza la força de la seva raó.

La política de la Lliga envers l'Estat espanyol, ha estat sempre aquesta política de negació de la personalitat pròpia de Catalunya. Com els gitans que us demanen vint duros per un gos, i acaben sense amb què els donen un duro, la Lliga demanava per a Catalunya l'autonomia i es conformava amb el que bonament li volguassin donar. Aquest era i és el seu catalanisme.

Penseu com deploren la vostra separació, però en el curs polític d'una nació són els agrupaments forts i disciplinats els que duren i tenen vida fort. L'"Esquerra" seguirà el seu camí ascensional, sentint, però, quan, com vós, un bon company ens deixa. I més encara, quan se l'estima, veure com una gran decepció serà el resultat d'una equivocada conducta.

Avui, en document ple de retrets

Injustos, abandoneu l'Esquerra Republicana de Catalunya. Partit aquest democràtic, les equivocacions de tècnica o d'orientació han d'esser plantejades i discutides en els Consells del partit, o les reunions de minoria parlamentària, o en l'assemblea general. Ja ho heu fet?

No sé el que preteneu, però si els vostres futurs amics són els de "Acció Catalana" o els Anguera de Sojo, les vostres multituds no seran aquelles mateixes que fins avui us han aplaudit.

Heu estat home d'esquerra i la vostra doctrina ha estat la del poble. Aquest vol, ara més que mai, una sola i forta organització democràtica nacionalment catalana. Això és l'Esquerra, i en cada assemblea s'emmollàrà al moment del poble sense personalismes ni caballatges.

L'"Esquerra Republicana de Catalunya" té-ho deuen recordar entre altres, Companys, Lluhi, Aragay, Noguer i Comet — els seus inicis en un sopar a "La Pàtria", presidit per vos. Més tard, en l'Assemblea de constitució de l'Estat, el vostre nom per a formar part del Directori, fou en discussió molt violenta, defensat per mi i avalat per Francesc Macià.

Avui, en document ple de retrets

ERNEST VENTOS

mataixa manera que el té Castella i el té Andalusia i el té Galícia i el té Basconia. I de la mataixa manera que ningú no pot oposar-se al nostre dret, si no és per la força i contra tot esperit de llibertat, ningú no pot oposar-se tampoc al dret de Castella, de Galicia, d'Andalusia i de Basconia.

L'home, té dret a la llibertat, com el té el Municipi, i el té la comarca, i el té la nació.

Els que eren separatistes catalans, quan a aquest dret que proponíem a la nostra llibertat, se'n hi oposava l'obstacle de la Monarquia espanyola, que era Espanya, en el moment en què aquest obstacle ha estat vençut perquè no hi ha Monarquia, ni Espanya és un país de despotisme sinó que és un país de llibertat, no podem ésser separatistes, no solament perquè no hi ha motiu que en sigui, sinó també perquè són homes liberals, i si liberalisme és paternitat, separatisme, en si, és estancament, és limitació, és estretor, és mesquinesa, és negació.

Francesc Macià ha dit que l'Estatut de Catalunya serà implantat i sobre això no hi pot haver el menor dubte. Serà implantat perquè les Corts Constituents d'aquesta República, régime de llibertat, no poden esperar-se al seu implantament. Si s'hi oposessin, aquest règim de llibertat seria negat, i aleshores, Catalunya, es trobaria enfront de la República exactament com es trobava enfront de la Monarquia. Això no es donarà, mentre el sentit de la revolució del 14 d'abril no sigui falsificat, que és el que voldrien les dretes. Si les dretes aconseguissin fer-se mestresses dels destins de la República, com que la convertirien en un règim reaccionari, negació de llibertat, el Parlament d'aquesta República governada per les dretes, negaria a Catalunya el seu dret a governar-se amb el seu Estatut, perquè les dretes es pensen que tenen facultats per a fer-ho. I nosaltres, aleshores, l'implantarem.

Catalunya tindrà la seva llibertat, perquè aquesta és la seva voluntat. I la tindrà amb tot el goig de la República espanyola, que sap que el dia més gran de la seva història, i aquell que li obrira de bat a bat les portes, camí de la seva prosperitat, serà el dia en què amb una estreta abraçada, sigui aprovat l'Estatut de Catalunya i nosaltres prenguem possessió de la nostra llibertat. Si l'esperit d'aquesta República d'ara fos tergiversat, i perdés les seves característiques de República liberal i democràtica, aleshores nosaltres, infàlidament, sensibilitat, implantariem l'Estatut de Catalunya.

Nosaltres avui tenim la República espanyola com un règim de llibertat que no és competent — mentre aquesta llibertat no sigui un mitjà — per a oposar-se a la voluntat de Catalunya ni a la de ningú. Hi tenim confiança, perquè la República és obra nostra, puix que hem contribuït a dur-la. Per això no podem ésser separatistes de la

República, perquè la República, no té facultats de domini, que els principis en què descansa li en priven, ni tampoc no te voluntat de dominarnos. Tenen perfecte dret d'ésser separatistes, en canvi — enemiga que separatisme sigui en principi negació —, tots aquells que no creuin en la República espanyola.

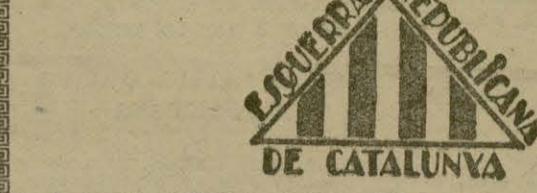
"La Veu de Catalunya", l'òrgan del conformisme en matèria de catalanisme, ens demanava que no mantinguéssim equivocs. No podem parlar més clar. Mai no ens ha plaudit parlar fosc. El poble de Catalunya va votar-se l'Estatut de la seva llibertat. El que avui és President de la República espanyola va dir que després del resultat de la votació, tenim perfecte dret a donar-nos la forma de Govern i el règim que més ens haguessent estat plau. No hem fet ús d'aquest dret perquè som un poble liberal i com que per voluntat nostra ha estat convingut amb la República espanyola que l'estructuració de la nostra llibertat serà posada en vigor després del seu assentiment — en tant que poble amb el qual hem estat fins així ara lligats — per això ni ens hem de declarar separatistes, ni ens hem de produir amb violència, violència que la República no mereix.

Nosaltres, poble lliure — perquè ningú no té dret a immiscuir-se en les nostres coses —, lliurement ens entendrem i ens federarem amb tots els pobles amb els quals per sentit o per interès, ens convingui d'entendre's i de federar-nos. I ens entendrem, primerament directament amb els pobles hispànics de la República, junt amb els quals, si tant ens entenem, promugnarem per una entesa amb els pobles de la nostra raça, treballant tot temps perquè un dia, encara que ja siguem morts, arribi a crear-se una fraternitat universal nascuda del fons del cor, no pas pel text fred de quatre tractats estipulats entre tots els pobles del món.

Catalunya tindrà la seva llibertat, perquè aquesta és la seva voluntat. I la tindrà amb tot el goig de la República espanyola, que sap que el dia més gran de la seva història, i aquell que li obrira de bat a bat les portes, camí de la seva prosperitat, serà el dia en què amb una estreta abraçada, sigui aprovat l'Estatut de Catalunya i nosaltres prenguem possessió de la nostra llibertat. Si l'esperit d'aquesta República d'ara fos tergiversat, i perdés les seves característiques de República liberal i democràtica, aleshores nosaltres, infàlidament, sensibilitat, implantariem l'Estatut de Catalunya.

Un periodista pregunta al ministre si es tractava d'una llicència o d'una excepció.

El senyor Albornoz contesta que tractava d'una llicència per a atendre el restabliment de la seva salut i que quedava en el seu càrrec de president de la Territorial de Barcelona.

PRIMER CONGRES NACIONAL

EL DIRECTORI DEL PARTIT, ELS PARLAMENTARIS D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA QUE HAN ASSISTIT A L'ASSEMBLEA DE LA GENERALITAT, I DIVERSOS ELEMENTS REPRESENTATIUS DE LES COMARQUES CATALANES, HAN ACORDAT, DESPRES D'ALGUNES CONVERSES TINGUDES AQUESTS DIES, I TENINT EN COMPTÉ TOTES LES NECESSITATS DEL PARTIT, QUE LES SESSIONS DEL PRIMER CONGRES NACIONAL, TINGUIN LLOC A LA NOSTRA CIUTAT ELS DIES 23 I 24, DISSABTE I DIUMENGE, D'AQUEST MES, EN EL LOCAL QUE FAREM PUBLICAMENT

ciudades. Y creemos más: creemos que el armamento de la Guardia civil no es el adecuado a su actuación dentro de las poblaciones sólo debería haber policías. (El señor Alvarez Angulo: Guardias de asalto.) Guardias de asalto o de otra clase que tengan la posibilidad, el derecho y la práctica de usar incluso ametralladoras y toda clase de armas, porque dentro de las ciudades se puede producir un movimiento revolucionario del que no tenemos idea y que puede ser mucho más fuerte de los que hasta ahora se han producido. Pero por una huelga o cualquier otra causa parecida (después de la de Castiblanco llevamos 10 ó 12 muertos y un centenar de heridos), nos parece que el empleo del maestro, demuestra hasta la evidencia que hay una desigualdad absoluta entre la potencia de las armas que usa la Guardia civil y muchos de los casos de orden público en que tiene que intervenir.

Y termino con otras ligeras consideraciones, que esta minoría quiere hacer públicas en cumplimiento de su deber: primero, que nosotros la convienen, la urgencia, de que el Gobierno estudie el reglamento de la Guardia civil, reformándolo de acuerdo con las necesidades actuales, manteniendo en ella el uso de arma larga para cuando se refiere al servicio de carreteras y en despoblado pero no en las ciudades concentrándola también en destacamentos, que es lo útil, ya que tiene gran fuerza el argumento que se ha hecho de que los pequeños destacamentos, de reducido número de guardias, pueden quedar en un momento determinado aislados en una población. Nosotros llegamos incluso a sostener la idea de que para el servicio

El senyor Anguera de Sojo, a Madrid

Segons "El Sol", ha de presidir un partit català confeccionat amb la Unió Democràtica i residir a Madrid.

Madrid, 9. — Es troba a Madrid el senyor Anguera de Sojo i segons assegura "El Sol", es tracta d'atorgar-li la presidència d'un partit català en formació, resultat de la transformació d'Acció Catalana, en Unió Democràtica de Catalunya, comptant amb elements destacats, entre ells el seu fill.

El senyor Anguera ha SOLICITAT UNA LICENCIA

Madrid, 9. — El ministre de Justícia digué que havia rebut la visita, entre altres, del senyor Anguera de Sojo.

Aquest li digué que desitjava se li concedís una llicència, puix que es troba molt cansat i desitja una temporada de descans.

El senyor Albornoz accedi a la petició.

Un periodista pregunta al ministre si es tractava d'una llicència o d'una excepció.

El senyor Albornoz contesta que tractava d'una llicència per a atendre el restabliment de la seva salut i que quedava en el seu càrrec de president de la Territorial de Barcelona.

Ha desmentit rotundament els rumors circulats sobre una possible reforma de la guàrdia civil i la creació d'un nou ministeri.